

Neděle 10. listopadu 32. neděle v mezidobí	7.30 mše sv. v Borohrádku 8.45 mše sv. v Horním Jelení za Vlastu Janebovou a její rodiče, za rodinu Janebovu, Tobiáškovu a příbuzné 10.00 mše sv. v Radhošti
Pondělí 11. listopadu <i>Sv. Karla Boromejského, biskupa</i>	10.00 mše sv. v DD v Borohrádku 14.00 mše sv. v Simeonu
Úterý 12. listopadu	
Středa 13. listopadu	
Čtvrtek 14. listopadu	Setkání kněží PA vikariátu 9.30 mše sv. v Pardubicích u SDB
Pátek 15. listopadu	17.35 modlitba sv. růžence 18.00 mše sv. v Horním Jelení
Sobota 16. listopadu <i>Posvěcení lateránské baziliky</i>	8.00 mše sv. v Horním Jelení 16.00 mše sv. v Zámrsku s nedělní platností
Neděle 17. listopadu 33. neděle v mezidobí	7.30 mše sv. v Borohrádku 8.45 mše sv. v Horním Jelení 10.00 mše sv. v Radhošti 15.00 mše sv. v Šachově

! 20 minut před každou mší sv. – příležitost ke svátosti smíření !

Čím hůř, tím víc důvěřujeme Bohu.

(bl. Arnold Janssen)

Sbírka v kostele 27. 10. 2019:

Horní Jelení 1 635,- Kč

Radhošť 365,-Kč

Borohrádek 1 510,- Kč

Šachov -, -Kč

Když se modlím, dívá se na mne Bůh

Homilie papeže z liturgie 30. neděle v mezidobí, baz. sv. Petra

Boží Slovo nám pomáhá k modlitbě prostřednictvím třech postav: v Ježíšově podobenství se modlí farizej a celník a v prvním čtení je řeč o modlitbě chudého.

1. *Modlitba farizeje* začíná takto: »Bože, děkuji ti.« Výborný začátek, protože nejlepší modlitbou je modlitba díkyčinění a modlitba chval. Vzápětí se však ukáže motiv této vděčnosti, »že nejsem jako ostatní lidé« (Lk 18,11). A vysvětluje proč. Postí se dvakrát za týden, ačkoli tehdy byl půst povinný jednou za rok; odvádí desátky ze všech svých příjmů, ačkoli předepsán byl desátek pouze z těch nejdůležitějších produktů (srov. Dt 14,22). Zkrátka se vychloubá tím, že nejlépe plní jednotlivá přikázání. Zapomíná však na to největší: *milovat Boha a bližního* (srov. Mt 22,36-40). Oplývá sebejistotou, schopností dodržovat přikázání a svými zásluhami a ctnostmi – je zcela zaměřen pouze na sebe. Dramatem tohoto člověka je, že je bez lásky. Avšak ty nejlepší věci jsou bez lásky k ničemu, jak říká svatý Pavel (srov. 1 Kor 13). A bez lásky bude jaký výsledek? Že nakonec, místo aby se modlil, chválí sám sebe. Pán totiž nic nepožaduje, protože nic nepotřebuje, ani nedluží; je věžitelem. Farizej tedy přišel do Božího chrámu, ale praktikuje *religiozitu ega*.

A kromě Boha zapomíná i na bližního, ba dokonce jím pohrdá, je pro něho bezcenný, nehodnotný. Považuje se za lepšího než jsou druzí, které výslovně nazývá „zbytky či zůstatky“ (*loipoi* – Lk 18,11). Jsou to ti odepsaní, skartovaní, od nichž je třeba udržovat odstup. Kolikrát jen v životě a dějinách pozorujeme tuto dynamiku! Kolikrát jen ten, kdo stojí vpředu, jako farizej před celníkem, buduje bariéry, aby zvětšil odstup a druhé ještě více odepsal! Anebo je považuje za zaostalé a méněcenné, pohrdá jejich tradicemi, ruší jejich historii, zabírá jejich území, zmocňuje se jejich vlastnictví. Kolik domnělé nadřazenosti se i dnes mění na útisk a vykořisťování! Viděli jsme to na této synodě, když jsme mluvili o vykořisťování stvoření i lidí, obyvatel Amazonie, o obchodování s lidmi! Chyby minulosti nedokázaly odstranit olupování druhých, zraňování našich bratří i naší sestry země: viděli jsme to na zohavené tváři Amazonie. Religiozita ega pokračuje, přetvařuje se svými rity a svými „modlitbami“. Mnozí katolíci, tvrdí, že jsou katolíci, ale zapomněli být křesťany a lidmi. Zapomíná se na pravou bohoslužbu, která vede vždycky skrze lásku k bližnímu. Také křesťané, kteří se modlí a chodí v neděli na mši, jsou nevolníky této religiozity ega. Můžeme se podívat do svého vlastního nitra a zjistit, zda také někoho nepovažujeme za podřadného, odepsaného, byť jenom slovně. V modlitbě prosme o milost nepovažovat se za nadřazené a spořádané, abychom se nestali cyniky a posměváčky. Prosme Ježíše, aby nás vyléčil ze sklonu mluvit špatně o druhých, bědovat nad ostatními a očerňovat – tyto věci se Bohu nelíbí. A prozřetelnostně se této mše účastní nejenom amazonští indiáni, ale také ti nejhudší z rozvinutých společností a bratři a sestry z Komunity Archa, kteří jsou tady s námi, v první řadě.

2. Přejdeme k další modlitbě. *Modlitba celníka* nám pomáhá naopak chápat, co se líbí Bohu. Celník nezačíná od svých zásluh, nýbrž od nedostatků; nikoli od svého bohatství, nýbrž svojí chudoby, nikoli ekonomické chudoby – celníci byli bohatí a také podvodně profitovali na úkor svých krajanů – nýbrž pociťuje životní chudobu, protože ve hříchu se nikdy nežije dobře. Onen člověk, který sdírá druhé, se před Bohem považuje za chudého, a Pán vyslyší jeho modlitbu, tvořenou jen pěti slovy, avšak pravdivým postojem. Zatímco totiž farizej stál zpřima (srov. 11), celník byl vzadu »a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi«, protože věří, že Nebe je a je obrovské, zatímco on se považuje za malého. A »bil se v prsa« (srov. 13), protože v prsou je srdce. Jeho modlitba se rodí právě ze srdce, je transparentní: předkládá Bohu srdce, nikoli zevnějšek. Modlit se znamená nechat hledět Boha do svého nitra bez přetvařování, bez výmluv, bez ospravedlňování. Když se totiž modlím, dívá se na mne Bůh. Kajícnost, někdy přetékající ospravedlňováním, je k smíchu, a spíše než lítost vypadá jako sebe-kanonizace. Z ďábla totiž vychází neprůhlednost a faleš, kterou je ospravedlňování; z Boha světlo a pravda, transparentnost vlastního srdce. Bylo krásné a jsem vám velice vděčný, drazí synodní otcové a bratři, že jste v těchto týdnech vedli dialog srdcem, upřímně a otevřeně, a předkládali Bohu i bratřím snahy a naděje. Objevme dnes znovu pohledem na celníka, odkud začít: od uznání, že všichni potřebujeme spásu. To je první krok k *religiozitě Boha*, který je milosrdný vůči tomu, kdo se považuje za ubohého. Kořenem každého duchovního pochybení, jak učili starověcí mniši, je totiž přesvědčení, že jsme spravedliví. Považovat se za spravedlivé znamená nechat stát venku jediného spravedlivého, kterým je Bůh. Tento výchozí postoj je natolik důležitý, že nám ho Ježíš ukazuje v podobenství paradoxním porovnáním nejvíce zbožného člověka té doby – farizeje – a veřejného hříšníka *par excellence* – celníka. A soud se obrací: kdo je řádný, ale domýšlivý, selhává; kdo je hrozný, ale pokorný, je povýšen Bohem. Podíváme-li se do sebe upřímně, spatříme v sobě oba: celníka i farizeje. Trochu jsme celníci, protože hříšníci, a trochu farizejové, protože domýšlivci, schopní ospravedlňovat sebe, přeborníci v umění ospravedlnit sebe! Vůči druhým to často funguje, ale vůči Bohu nikoli. Na Boha přetvářka neplatí. Modleme se, abychom si vyprosili milost vnímat, že potřebujeme milosrdenství a jsme ubozí v srdci. Také proto nám prospěje stýkat se s chudými, abychom si připomněli, že jsme chudí, abychom si připomněli, že pouze v ovzduší vnitřní chudoby působí Boží spása.

3. A přicházíme k *modlitbě chudého*, z prvního čtení. Ta »proniká oblaka«, jak říká Sirachovec (*Sir* 35,21). Zatímco modlitba toho, kdo se považuje za spravedlivého, zůstává při zemi, přitlačena gravitací egoismu, modlitba chudého stoupá přímo k Bohu. Smysl Božího lidu pro víru spatřoval v chudých „vrátníky Nebe“. Onen *sensus fidei*, který chyběl ve farizejově deklaraci. Chudí jsou těmi, kdo dokořán otevrou či neotevrou brány života věčného, ti kdo se v tomto životě nepovažovali za pány, nekladli sebe před druhé a měli svoje bohatství pouze v Bohu. Oni jsou živými ikonami křesťanského proroctví.

Na této synodě se nám dostalo milosti naslouchat hlasu chudých a uvažovat o nejistotě jejich životů, ohrožovaných vykořisťovatelskými modely rozvoje. A přece, právě za této situace mnozí před námi vydali svědectví, že realitu je možné nahlížet jinak, přijmout ji s otevřenými rukama jako dar, obývat stvoření ne jako prostředek vykořisťování, nýbrž jako dům, který je třeba opatřovat s důvěrou v Boha. On je Otcem a – jak říká znovu Sirachovec »vyslyší modlitbu utištěného« (v. 16). Kolikrát jen i v církvi nejsou hlasy chudých vyslechnuty a dokonce bývají zesměšněny anebo umlčeny, protože jsou nepohodlné! Prosme v modlitbě o milost umění naslouchat křiku chudých: je to *křik naděje* církve. Buďme si jisti, že osvojíme-li si tento křik, také naše modlitba pronikne oblaka.